

Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (veľká komora)

z 27. mája 2019*

„Návrh na začatie prejudiciálneho konania – Justičná a policajná spolupráca v trestných veciach – Európsky zatykač – Rámcové rozhodnutie 2002/584/SVV – Článok 6 ods. 1 – Pojem ‚súdny orgán vydávajúci zatykač‘ – Európsky zatykač vydaný generálnou prokuratúrou členského štátu – Postavenie – Záruka nezávislosti“

Vo veci C-509/18,

ktorej predmetom je návrh na začatie prejudiciálneho konania podľa článku 267 ZFEÚ, podaný rozhodnutím Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko) z 31. júla 2018 a doručený Súdnemu dvoru 6. augusta 2018, ktorý súvisí s konaním o výkone európskeho zatykača vydaného na

PF,

SÚDNY DVOR (veľká komora),

v zložení: predseda K. Lenaerts, podpredsedníčka R. Silva de Lapuerta, predsedovia komôr A. Arabadžiev, A. Prechal, M. Vilaras, T. von Danwitz, C. Toader, F. Biltgen, K. Jürimäe (spravodajkyňa) a C. Lycourgos, sudcovia L. Bay Larsen, M. Safjan, D. Šváby, S. Rodin a I. Jarukaitis,

generálny advokát: M. Campos Sánchez-Bordona,

tajomník: L. Hewlett, hlavná referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 26. marca 2019,

so zreteľom na pripomienky, ktoré predložili:

- PF, v zastúpení: J. Ferry, BL, a R. Munro, SC, ktorých splnomocnili D. Rudden a E. Rudden, solicitors,
- Minister for Justice and Equality, v zastúpení: J. Quaney, M. Browne, G. Hodge a A. Joyce, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci B.M. Ward, A. Hanrahan a J. Benson, BL, a P. Carroll, SC,
- dánska vláda, v zastúpení: P. Z. L. Ngo a J. Nymann-Lindegren, splnomocnení zástupcovia,
- nemecká vláda, v zastúpení: pôvodne T. Henze, J. Möller, M. Hellmann a A. Berg, splnomocnení zástupcovia, neskôr M. Hellmann, J. Möller a A. Berg, splnomocnení zástupcovia,
- francúzska vláda, v zastúpení: D. Colas, D. Dubois a E. de Moustier, splnomocnení zástupcovia,

* Jazyk konania: angličtina.

- talianska vláda, v zastúpení: G. Palmieri, splnomocnená zástupkyňa, za právnej pomoci S. Faraci, avvocato dello Stato,
- litovská vláda, v zastúpení: V. Vasiliauskienė, J. Prasauskienė, G. Taluntytė a R. Krasuckaitė, splnomocnené zástupkyne,
- maďarská vláda, v zastúpení: M. Z. Fehér a Z. Wagner, splnomocnení zástupcovia,
- holandská vláda, v zastúpení: M. K. Bulterman a J. Langer, splnomocnení zástupcovia,
- rakúska vláda, v zastúpení: G. Hesse, K. Ibili a J. Schmoll, splnomocnení zástupcovia,
- poľská vláda, v zastúpení: B. Majczyna, splnomocnený zástupca,
- Európska komisia, v zastúpení: R. Troosters, J. Tomkin a S. Grünheid, splnomocnení zástupcovia,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 30. apríla 2019,

vyhlásil tento

Rozsudok

- 1 Návrh na začatie prejudiciálneho konania sa týka výkladu článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi (Ú. v. ES L 190, 2002, s. 1; Mim. vyd. 19/006, s. 34), zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009 (Ú. v. EÚ L 81, 2009, s. 24) (ďalej len „rámcové rozhodnutie 2002/584“).
- 2 Tento návrh bol podaný v rámci výkonu európskeho zatykača v Írsku, ktorý 18. apríla 2014 vydala Lietuvos Respublikos generalinis prokuroras (Generálna prokuratúra Litovskej republiky, ďalej len „Generálna prokuratúra Litvy“) na účely trestného stíhania vedeného v Litve proti osobe PF.

Právny rámec

Právo Únie

- 3 Odôvodnenia 5, 6, 8 a 10 rámcového rozhodnutia 2002/584 znejú:
  - „(5) cieľ vytýčený pre Úniu stať sa zónou slobody, bezpečnosti a práva, vedie k zrušeniu vydávania osôb medzi členskými štátmi a k jeho nahradeniu systémom vydávania osôb medzi súdnymi orgánmi; okrem toho, zavedenie nového zjednodušeného systému vydávania odsúdených alebo podozrivých osôb pre účely výkonu rozsudku alebo trestného stíhania umožňuje odstrániť zložitosť a prípadné prieťahy pri existujúcich vydávacích postupoch; tradičné vzťahy spolupráce, ktoré až doteraz existovali medzi členskými štátmi, by mal nahradiť systém voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, vrátane predbežných a konečných rozhodnutí v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti;
  - (6) európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania, označovaná Európskou radou ako „základný kameň“ spolupráce v oblasti súdnictva;

...

(8) rozhodnutia o výkone európskeho zatykača musia podliehať dostatočným kontrolám, čo znamená, že súdny orgán členského štátu, v ktorom bola požadovaná osoba zatknutá, vydá rozhodnutie o jej vydaní;

...

(10) mechanizmus európskeho zatykača je založený na vysokej miere dôvery medzi členskými štátmi; jeho vykonávanie sa môže pozastaviť iba v prípade vážneho a pretrvávajúceho porušovania zásad uvedených v článku 6 ods. 1 [EÚ] jedným z členských štátov, zisteného Radou v zmysle článku 7 ods. 1 [EÚ], s následkami uvedenými v článku 7 ods. 2 zmluvy;“

4 Článok 1 tohto rámcového rozhodnutia s názvom „Definícia európskeho zatykača a povinnosť vykonať ho“ stanovuje:

„1. Európsky zatykač je súdne rozhodnutie vydané členským štátom s cieľom zatknúť a vydať požadovanú osobu inému členskému štátu na účely vedenia trestného stíhania alebo výkonu trestu alebo ochranného opatrenia.

2. Členské štáty vykonávajú každý európsky zatykač na základe zásady vzájomného uznávania a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia.

3. Toto rámcové rozhodnutie nebude meniť povinnosť rešpektovať základné práva a základné právne princípy zakotvené v článku 6 [EÚ].“

5 V článkoch 3, 4 a 4a uvedeného rámcového rozhodnutia sú stanovené dôvody pre povinné a nepovinné nevykonanie európskeho zatykača. Článok 5 rámcového rozhodnutia upravuje záruky, ktoré musí členský štát vydávajúci zatykač poskytnúť v zvláštnych prípadoch.

6 Podľa článku 6 rámcového rozhodnutia 2002/584, nazvaného „Určenie príslušných súdnych orgánov“:

„1. „Vydávajúci súdny orgán [Súdny orgán vydávajúci zatykač – *neoficiálny preklad*] bude súdny orgán vydávajúceho členského štátu, ktorý je oprávnený vydať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.

2. Vykonávajúci súdny orgán bude súdny orgán vykonávajúceho členského štátu, ktorý je oprávnený vykonať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.

3. Každý členský štát bude informovať Generálny sekretariát Rady o príslušnom súdnom orgáne podľa svojich právnych predpisov.“

Írske právo

7 European Arrest Warrant Act 2003 (írsky zákon o európskom zatykači z roku 2003), v znení uplatniteľnom na spor vo veci samej (ďalej len „EAW Act“), prebral rámcové rozhodnutie 2002/584 do írskeho práva. § 2 ods. 1 prvý pododsek EAW Act stanovuje:

„súdny orgánom‘ je sudca alebo iná osoba oprávnená podľa práva dotknutého členského štátu vykonávať úlohy, ktoré sú rovnaké alebo podobné úlohám vykonávaným súdom [Írska] podľa § 33.“

8 § 20 EAW Act stanovuje:

„1. V konaniach, na ktoré sa vzťahuje tento zákon, môže High Court [Vyšší súd, Írsko] v prípade, že sa domnieva, že dokumenty alebo informácie, ktoré mu boli poskytnuté, nepostačujú na to, aby mohol vykonávať svoje úlohy podľa tohto zákona, požiadať súdny orgán vydávajúci zatykač alebo štát vydávajúci zatykač, aby mu poskytol dodatočné dokumenty alebo doplňujúce informácie, ktoré presne uvedie, a to v lehote, ktorú stanoví.

2. Ústredný orgán štátu môže v prípade, ak sa domnieva, že dokumenty alebo informácie, ktoré mu boli poskytnuté, nepostačujú na to, aby tento orgán alebo High Court [Vyšší súd] mohol vykonávať svoje úlohy podľa tohto zákona, požiadať súdny orgán vydávajúci zatykač alebo štát vydávajúci zatykač, aby mu poskytol dodatočné dokumenty alebo doplňujúce informácie, ktoré presne uvedie, a to v lehote, ktorú stanoví. ...“

Spor vo veci samej a prejudiciálne otázky

- 9 Dňa 18. apríla 2014 Generálna prokuratúra Litvy vydala európsky zatykač, ktorým požiadala o odovzdanie PF, litovského štátneho príslušníka, na účely vedenia trestného stíhania za skutky, ktorých sa PF mal dopustiť v priebehu roka 2012 a ktoré sa podľa uvedenej prokuratúry majú kvalifikovať ako „ozbrojená lúpež“.
- 10 PF podal na High Court (Vyšší súd) žalobu, ktorou namietal platnosť tohto európskeho zatykača, pričom predovšetkým uviedol, že Generálna prokuratúra Litvy nie je „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 11 Na podporu tohto tvrdenia sa PF opieral o právne stanovisko vypracované litovským advokátom, z ktorého predovšetkým vyplývalo, že v súlade s článkom 109 Ústavy Litovskej republiky výkon spravodlivosti v tomto členskom štáte patrí výlučne do právomoci súdov. Generálny prokurátor Litvy je podľa neho prokurátorom s najvyšším hierarchickým postavením v Litve. Má postavenie prokurátora a je nezávislý tak od výkonnej moci, ako aj od súdnej moci. Pokiaľ ide o prokurátorov, článok 118 tejto Ústavy stanovuje, že úlohou prokurátorov je organizovať a riadiť vyšetrovanie a zabezpečovať stíhanie trestných činov. Podľa judikatúry Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas (Ústavný súd, Litovská republika) však prokurátorovi neprináleží výkon spravodlivosti a prokurátor ani nepreberá úlohy spojené s výkonom spravodlivosti počas prípravného konania, ktoré organizuje.
- 12 Za týchto okolností sa High Court (Vyšší súd) prostredníctvom Ústredného írskeho orgánu obrátil na Generálnu prokuratúru v Litve s cieľom získať informácie o postavení tejto prokuratúry ako „súdného orgánu“ s ohľadom na rozsudky z 10. novembra 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858), a z 10. novembra 2016, Özçelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860).
- 13 Generálna prokuratúra Litvy odpovedala takto:
- „[Generálna prokuratúra Litvy] je nezávislá od výkonnej moci, ako aj od ministerstva spravodlivosti.
- Prokuratúra Litovskej republiky... pozostáva z [Generálnej prokuratúry Litvy] a z obvodných prokuratúr; litovská prokuratúra v mene štátu organizuje a riadi prípravné konanie a vedie trestné stíhania. Tieto ustanovenia sú zakotvené v § 118 Ústavy Litovskej republiky.“
- 14 Dňa 27. februára 2017 High Court (Vyšší súd) rozhodol, že Generálna prokuratúra Litvy je „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, a nariadil odovzdanie PF.

- 15 Rozsudkom z 20. októbra 2017 Court of Appeal (Odvolací súd, Írsko) zamietol odvolanie PF proti rozsudku High Court (Vyšší súd) a potvrdil, že Generálna prokuratúra Litvy je „súdny orgán“ v zmysle tohto ustanovenia.
- 16 Supreme Court (Najvyšší súd, Írsko), ktorý položil prejudiciálne otázky, povolil podanie opravného prostriedku proti rozsudku Court of Appeal (Odvolací súd).
- 17 S odkazom na judikatúru Súdneho dvora v rozsudkoch z 29. júna 2016, Kossowski (C-486/14, EU:C:2016:483); z 10. novembra 2016, Poltorak (C-452/16 PPU, EU:C:2016:858); z 10. novembra 2016, Ōzcelik (C-453/16 PPU, EU:C:2016:860), a z 10. novembra 2016, Kovalkovas (C-477/16 PPU, EU:C:2016:861), sa tento súd pýta, či Generálna prokuratúra Litvy môže byť kvalifikovaná ako „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 18 Z uvedenej judikatúry Súdneho dvora predovšetkým vyplýva, že takáto kvalifikácia závisí od toho, či dotknutý subjekt je orgánom, ktorý sa má podieľať na výkone spravodlivosti v trestných veciach v členskom štáte. Uvedená judikatúra pritom neposkytuje jasné kritériá umožňujúce určiť, či určitý orgán je poverený výkonom spravodlivosti alebo sa má podieľať na výkone spravodlivosti v rámci právneho poriadku členského štátu.
- 19 V tejto súvislosti sa vnútroštátny súd pýta, či vzhľadom na to, že pojem „súdny orgán“ je autonómnym pojmom práva Únie, je potrebné sa na účely určenia, či Generálna prokuratúra Litvy sa podieľa na výkone spravodlivosti, opierať výlučne o právny poriadok dotknutého členského štátu. Okrem toho sa tento súd pýta, či právomoc viesť prípravné konania a stíhania trestných činov predstavuje dostatočné spojenie s výkonom spravodlivosti na to, aby mohol byť prokurátor, ktorý tieto úlohy vykonáva, hoci je podľa vnútroštátneho právneho poriadku nezávislý od súdnej moci, považovaný za „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584.
- 20 Za týchto okolností Supreme Court (Najvyšší súd) rozhodol prerušiť konanie a položiť Súdnemu dvoru tieto prejudiciálne otázky:
- „1. Treba za kritériá, podľa ktorých sa môže stanoviť, či prokurátor, ktorý je určený ako „súdny orgán vydávajúci zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 [rámcového rozhodnutia 2002/584], je súdnym orgánom v zmysle autonómneho výkladu tohto pojmu uvedeného v tomto článku, považovať, že [po prvé] prokurátor je nezávislý od výkonnej moci, a [po druhé] v rámci vlastného právneho poriadku sa považuje za orgán, ktorý vykonáva spravodlivosť alebo sa podieľa na výkone spravodlivosti?
2. V prípade zápornej odpovede, aké sú kritériá, podľa ktorých by mal vnútroštátny súd rozhodnúť, či prokurátor, ktorý je určený ako „súdny orgán vydávajúci zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, je „súdnym orgánom“ v zmysle tohto článku?
3. Pokiaľ tieto kritériá zahŕňajú požiadavku, aby prokurátor vykonával spravodlivosť, alebo aby sa podieľal na výkone spravodlivosti, má sa o tejto požiadavke rozhodnúť podľa postavenia, ktoré prokurátor má vo svojom právnom poriadku, alebo podľa určitých objektívnych kritérií? Ak sa má rozhodnúť podľa objektívnych kritérií, aké sú tieto kritériá?
4. Je [Generálna prokuratúra Litvy] súdnym orgánom v zmysle autonómneho výkladu tohto pojmu podľa článku 6 ods. 1 [rámcového rozhodnutia 2002/584]?”

O prejudiciálnych otázkach

- 21 Svojimi otázkami, ktoré je potrebné preskúmať spoločne, sa vnútroštátny súd v podstate pýta, či sa pojem „súdny orgán vydávajúci zatykač“ uvedený v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na generálnu prokuratúru členského štátu, ktorá ako orgán štrukturálne nezávislý od súdnej moci má právomoc stíhať trestné činy a je nezávislá do výkonnej moci.
- 22 Na úvod je potrebné pripomenúť, že tak zásada vzájomnej dôvery medzi členskými štátmi, ako aj zásada vzájomného uznávania, ktorá sa samotná opiera o vzájomnú dôveru medzi členskými štátmi, majú v práve Únie zásadný význam vzhľadom na to, že umožňujú vytvorenie a zachovanie priestoru bez vnútorných hraníc. Konkrétne zásada vzájomnej dôvery najmä v súvislosti s priestorom slobody, bezpečnosti a spravodlivosti ukladá každému z týchto štátov, aby vychádzal z toho, že okrem výnimočných okolností všetky ostatné členské štáty dodržia právo Únie, a najmä základné práva uznané týmto právom [rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky právneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 36, ako aj citovaná judikatúra].
- 23 Pokiaľ ide konkrétne o rámcové rozhodnutie 2002/584, z odôvodnenia 6 tohto rozhodnutia vyplýva, že európsky zatykač zavedený týmto rámcovým rozhodnutím je prvým konkrétnym opatrením v oblasti trestného práva, ktorým sa vykonáva zásada vzájomného uznávania.
- 24 Táto zásada je uplatnená v článku 1 ods. 2 tohto rámcového rozhodnutia, ktorý zakotvuje pravidlo, podľa ktorého sú členské štáty povinné vykonať každý európsky zatykač na základe tejto zásady a v súlade s ustanoveniami tohto rámcového rozhodnutia. Vykonávajúce súdne orgány teda môžu odmietnuť vykonať takýto zatykač v zásade len z dôvodov pre nevykonanie, ktoré sú vyčerpávajúcim spôsobom uvedené v článkoch 3, 4 a 4a tohto rámcového rozhodnutia 2002/584. Rovnako platí, že vykonanie európskeho zatykača možno podriaďiť iba podmienkam taxatívne stanoveným v článku 5 tohto rámcového rozhodnutia. Zatiaľ čo teda vykonanie európskeho zatykača predstavuje zásadu, odmietnutie vykonania je chápané ako výnimka, ktorá sa má vykladať reštriktívne [pozri v tomto zmysle rozsudok z 25. júla 2018, Minister for Justice and Equality (Nedostatky právneho systému), C-216/18 PPU, EU:C:2018:586, bod 41, ako aj citovanú judikatúru].
- 25 Zásada vzájomného uznávania však vyžaduje, aby v súlade s ustanoveniami rámcového rozhodnutia 2002/584 boli vykonávané len európske zatykače v zmysle článku 1 ods. 1 tohto rozhodnutia. Z tohto článku pritom vyplýva, že takýto zatykač je „súdne rozhodnutie“, čo vyžaduje, aby bol vydaný „súdnym orgánom“ v zmysle článku 6 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. novembra 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, bod 28, a z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 29).
- 26 Podľa článku 6 ods. 1 uvedeného rámcového rozhodnutia súdnym orgánom vydávajúcim zatykač je súdny orgán vydávajúceho členského štátu, ktorý je oprávnený vydať európsky zatykač v zmysle právnych predpisov tohto štátu.
- 27 Hoci v súlade so zásadou procesnej autonómie môžu členské štáty podľa vnútroštátneho práva určiť „súdny orgán“, ktorý má právomoc vydať európsky zatykač, význam a rozsah tohto pojmu nemožno ponechať na posúdenie každého členského štátu (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. novembra 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, body 30 a 31, ako aj z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, body 31 a 32).
- 28 Uvedený pojem si vyžaduje v celej Únii autonómny a jednotný výklad, ktorý treba uskutočniť v súlade s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora s prihliadnutím na znenie článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, na kontext, do ktorého je vložený, ako aj na cieľ, ktorý sleduje toto rámcové rozhodnutie (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. novembra 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, bod 32, a z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 33).

- 29 V tejto súvislosti je potrebné v prvom rade pripomenúť, že Súdny dvor už rozhodol, že výraz „súdny orgán“, ktorý sa nachádza v tomto ustanovení, neoznačuje len sudcov alebo súdy členského štátu, ale v širšom zmysle sa môže vzťahovať aj na orgány, ktoré sa podieľajú na výkone spravodlivosti v trestných veciach v tomto členskom štáte, najmä na rozdiel od správnych orgánov alebo policajných orgánov, ktoré sú súčasťou výkonnej moci (pozri v tomto zmysle rozsudky z 10. novembra 2016, Poltorak, C-452/16 PPU, EU:C:2016:858, body 33 a 35, ako aj z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, body 34 a 36).
- 30 Z toho vyplýva, že pojem „súdny orgán“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 by mohol zahŕňať aj orgány členského štátu podieľajúce sa na výkone spravodlivosti v trestných veciach v tomto členskom štáte bez toho, aby boli nevyhnutne sudcami alebo súdmi.
- 31 Takýto výklad je na jednej strane podporený kontextom, do ktorého je zasadený článok 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584. V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že toto rámcové rozhodnutie je nástrojom justičnej spolupráce v trestných veciach, ktorá sa týka vzájomného uznávania nie iba konečných rozhodnutí vydaných trestnými súdmi, ale v širšom zmysle aj iných rozhodnutí prijatých súdnymi orgánmi členských štátov v trestnom konaní, vrátane štádia stíhania trestných činov.
- 32 Justičná spolupráca v trestných veciach, tak ako bola upravená v článku 31 EÚ, ktorý je právnym základom rámcového rozhodnutia 2002/584, sa zameriavala predovšetkým na spoluprácu medzi súdnymi orgánmi členských štátov, a to tak v súvislosti s konaním, ako aj s výkonom rozhodnutí.
- 33 Výraz „konanie“, ktorý sa vykladá široko, môže zahŕňať celé trestné konanie, a to tak prípravné konanie, ako aj samotné trestné konanie pred súdom, ako aj štádium výkonu právoplatného rozhodnutia trestného súdu vydaného voči osobe, ktorá bola uznaná za vinnú zo spáchania trestného činu.
- 34 Tento výklad je podporený znením článku 82 ods. 1 písm. d) ZFEÚ, ktorý nahradil článok 31 EÚ a ktorý teraz stanovuje, že justičná spolupráca v trestných veciach sa týka spolupráce medzi justičnými orgánmi alebo rovnocennými orgánmi členských štátov v rámci trestného stíhania a výkonu rozhodnutí.
- 35 Predchádzajúci výklad je na druhej strane potvrdený cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584, ktoré, ako vyplýva z jeho odôvodnenia 5, sleduje zavedenie systému voľného pohybu súdnych rozhodnutí v trestných veciach, a to tak predbežných, ako aj konečných rozhodnutí, v oblasti slobody, bezpečnosti a spravodlivosti.
- 36 Rámcové rozhodnutie 2002/584 má totiž za cieľ zavedením zjednodušeného a efektívneho systému odovzdávania osôb odsúdených alebo podozrivých z porušenia trestného zákona zjednodušiť a zrýchliť súdnu spoluprácu s cieľom prispieť k dosiahnutiu cieľa vytýčeného Úniou, a to stať sa zónou slobody, bezpečnosti a spravodlivosti na základe vysokého stupňa dôvery, ktorá má existovať medzi členskými štátmi v súlade so zásadou vzájomného uznávania (rozsudok z 22. decembra 2017, Ardic, C-571/17 PPU, EU:C:2017:1026, bod 69 a citovaná judikatúra).
- 37 Vydanie európskeho zatykača tak môže sledovať, ako sa uvádza v článku 1 ods. 1 tohto rámcového rozhodnutia, dva rozličné ciele. Tento zatykač môže byť vydaný buď na účely vedenia trestného stíhania vo vydávajúcom členskom štáte, alebo na účely výkonu trestu, alebo ochranného opatrenia v tomto štáte (pozri v tomto zmysle rozsudok z 21. októbra 2010, B., C-306/09, EU:C:2010:626, bod 49).
- 38 Keďže teda európsky zatykač uľahčuje voľný pohyb súdnych rozhodnutí, ktoré predchádzajú rozsudku a ktoré sa týkajú vedenia trestného stíhania, treba predpokladať, že orgány, ktoré majú podľa vnútroštátneho práva právomoc prijímať takéto rozhodnutia, môžu spadať do pôsobnosti uvedeného rámcového rozhodnutia.

- 39 Z úvah uvedených v bodoch 29 až 38 tohto rozsudku vyplýva, že orgán, akým je prokurátor, ktorý má v trestnom konaní právomoc viesť trestné stíhanie voči osobe podozrivej zo spáchania trestného činu s cieľom podať na ňu obžalobu pred súdom, musí byť považovaný za orgán podieľajúci sa na výkone spravodlivosti v dotknutom členskom štáte.
- 40 V prejednávanej veci z informácií nachádzajúcich sa v spise predloženom Súdneho dvoru vyplýva, že Generálna prokuratúra Litvy zohráva pri vedení trestného konania v tomto členskom štáte rozhodujúcu úlohu.
- 41 V tejto súvislosti litovská vláda vo svojich písomných pripomienkach uviedla, že podľa článku 118 Ústavy Litovskej republiky je úlohou prokuratúry najmä organizovať a riadiť vyšetrovanie, ako aj zabezpečovať stíhanie trestných činov. Podľa judikatúry Lietuvos Respublikos Konstitucinis Teismas (Ústavný súd Litovskej republiky) je táto právomoc prokuratúre výlučne vyhradená. Z uvedených informácií všeobecne vyplýva, že Generálna prokuratúra Litvy má v trestnom konaní stanoviť predpoklady pre výkon súdnej moci trestnými súdmi tohto členského štátu.
- 42 Za týchto okolností možno Generálnu prokuratúru Litvy považovať za orgán podieľajúci sa na výkone spravodlivosti v trestných veciach v dotknutom členskom štáte.
- 43 Po druhé treba pripomenúť, že cieľom rámcového rozhodnutia 2002/584 je zaviesť zjednodušený systém odovzdávania osôb priamo medzi súdnymi orgánmi, ktorý má nahradiť tradičný systém spolupráce medzi zvrchovanými štátmi, ktorého súčasťou je zásah a posúdenie politického orgánu, aby sa zabezpečil voľný pohyb súdnych rozhodnutí v trestných veciach v priestore slobody, bezpečnosti a spravodlivosti (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 41).
- 44 Pokiaľ je v tomto rámci európsky zatykač vydaný s cieľom, aby iný členský štát zatkol a vydal požadovanú osobu na účely vedenia trestného stíhania, táto osoba už mohla v prvom štádiu konania využiť procesné záruky a základné práva, ktorých ochranu musia zabezpečovať súdne orgány členského štátu vydávajúceho zatykač podľa uplatniteľného vnútroštátneho práva najmä na účel prijatia vnútroštátneho zatykača (rozsudok z 1. júna 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 55).
- 45 Systém európskeho zatykača teda zahŕňa dvojúrovňovú ochranu procesných a základných práv, ktoré musí mať požadovaná osoba, keďže k súdnej ochrane stanovenej na prvej úrovni, teda pri prijímaní vnútroštátneho súdneho rozhodnutia, akým je vnútroštátny zatykač, sa pridáva ochrana, ktorá musí byť zabezpečená na druhej úrovni, teda pri vydávaní európskeho zatykača, ku ktorému môže prípadne dôjsť aj krátko po prijatí uvedeného vnútroštátneho súdneho rozhodnutia (rozsudok z 1. júna 2016, Bob-Dogi, C-241/15, EU:C:2016:385, bod 56).
- 46 Pokiaľ ide o opatrenie, ktoré, tak ako vydanie európskeho zatykača, môže porušiť právo na slobodu dotknutej osoby zakotvené v článku 6 Charty základných práv Európskej únie, táto ochrana zahŕňa požiadavku, aby rozhodnutie spĺňajúce požiadavky účinnej súdnej ochrany bolo prijaté minimálne na jednej z dvoch úrovní uvedenej ochrany.
- 47 Z toho vyplýva, že ak právny poriadok vydávajúceho členského štátu prizná právomoc vydať európsky zatykač orgánu, ktorý, hoci sa podieľa na výkone spravodlivosti v tomto členskom štáte, nie je súdom ani súdom, potom by vnútroštátne súdne rozhodnutie, akým je vnútroštátny zatykač, na ktorý nadväzuje európsky zatykač, malo ako také spĺňať tieto požiadavky.
- 48 Splnenie týchto požiadaviek tak môže vykonávajúcemu súdnemu orgánu zaručiť, že rozhodnutie vydať európsky zatykač na účely vedenia trestného stíhania sa opiera o vnútroštátne konanie, ktoré podlieha súdnemu preskúmaniu, a že osoba, na ktorú bol tento vnútroštátny zatykač vydaný, mohla využiť

všetky záruky, ktoré sú charakteristické pre tento druh rozhodnutí, najmä záruky vyplývajúce zo základných práv a základných právnych zásad uvedených v článku 1 ods. 3 rámcového rozhodnutia 2002/584.

- 49 Druhá úroveň ochrany práv dotknutej osoby spomenutá v bode 45 tohto rozsudku spočíva v tom, že súdny orgán príslušný podľa vnútroštátneho práva na vydanie európskeho zatykača preskúmava predovšetkým dodržiavanie nevyhnutných podmienok pre jeho vydanie a skúma, či s ohľadom na osobitosti každého konkrétneho prípadu je vydanie uvedeného zatykača primerané (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 47).
- 50 Zabezpečenie druhej úrovne ochrany – aj ak sa európsky zatykač opiera o vnútroštátne rozhodnutie vydané sudcom alebo súdom – je totiž povinnosťou „súdneho orgánu vydávajúceho zatykač“ uvedeného v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, a teda orgánu, ktorý napokon prijme rozhodnutie o vydaní európskeho zatykača.
- 51 „Súdny orgán vydávajúci zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 tak musí byť schopný vykonávať túto úlohu objektívne a zohľadňovať všetky skutočnosti v prospech a neprospech a bez toho, aby bol vystavený riziku, že jeho rozhodovacia právomoc bude podliehať vonkajším usmerneniam alebo pokynom, najmä zo strany výkonnej moci, aby neexistovali nijaké pochybnosti o tom, že rozhodnutie o vydaní európskeho zatykača pochádza od tohto orgánu a nie v konečnom dôsledku od výkonnej moci (pozri v tomto zmysle rozsudok z 10. novembra 2016, Kovalkovas, C-477/16 PPU, EU:C:2016:861, bod 42).
- 52 V dôsledku toho musí súdny orgán vydávajúci zatykač uistiť vykonávajúci súdny orgán o tom, že vzhľadom na záruky ponúkané právnym poriadkom vydávajúceho členského štátu bude pri vykonávaní svojich úloh súvisiacich s vydaním európskeho zatykača konať nezávisle. Táto nezávislosť si vyžaduje, aby existovali štatutárne a organizačné pravidlá, ktoré dokážu zabezpečiť, aby súdny orgán vydávajúci zatykač nebol pri prijímaní rozhodnutia o vydaní takéhoto zatykača vystavený akémukoľvek riziku, že bude podliehať najmä individuálnym pokynom zo strany výkonnej moci.
- 53 Okrem toho, ak právny poriadok vydávajúceho členského štátu priznáva právomoc vydať európsky zatykač orgánu, ktorý, hoci sa podieľa na výkone spravodlivosti v tomto členskom štáte, nie je sudcom ani súdom, potom rozhodnutie o vydaní takéhoto zatykača, a najmä primeranosť takéhoto rozhodnutia by mali byť v uvedenom členskom štáte preskúmateľné súdom v rámci postupu, ktorý spĺňa všetky požiadavky účinnej súdnej ochrany.
- 54 Z písomných pripomienok litovskej vlády v prejednávanej veci vyplýva, že vydávanie európskeho zatykača je v Litve právomocou generálnej prokuratúry, ktorá koná v konečnom štádiu na základe podnetu prokurátora príslušného vo veci, v ktorej sa požaduje odovzdanie dotknutej osoby. Generálna prokuratúra Litvy v rámci svojich zverených právomocí skúma, či podmienky nevyhnutné pre vydanie európskeho zatykača sú splnené, a najmä, či existuje súdne rozhodnutie o pozbavení osobnej slobody tejto osoby, pričom uvedené rozhodnutie musí byť podľa litovského práva vydané súdom alebo vyšetrojúcim sudcom.
- 55 Litovská vláda vo svojich písomných pripomienkach navyše uviedla, že litovskí prokurátori sú pri plnení svojich úloh nezávislí v zmysle Ústavy Litovskej republiky, konkrétne jej článku 118 tretieho odseku a v zmysle ustanovení Lietuvos Respublikos prokuratūros įstatymas (zákon o prokuratúre Litovskej republiky). Generálnemu prokurátorovi Litvy, keďže má postavenie prokurátora, prislúcha táto nezávislosť, ktorá mu umožňuje brániť sa pri plnení jeho úloh akýmkoľvek vonkajším vplyvom, najmä zo strany výkonnej moci, a to konkrétne pri rozhodovaní o vydaní európskeho zatykača na účely trestného stíhania, ako je to v prejednávanej veci. V tomto smere je prokurátor rovnako povinný dohliadať na rešpektovanie práv dotknutých osôb.

- 56 Vzhľadom na tieto skutočnosti sa zdá, že Generálnu prokuratúru Litvy možno kvalifikovať ako „súdny orgán vydávajúci zatykač“ v zmysle článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584, keďže okrem toho, čo bolo uvedené v bode 42 tohto rozsudku, jej postavenie v tomto členskom štáte zabezpečuje nielen objektivitu plnenia jej úloh, ale vo vzťahu k výkonnej moci jej poskytuje rovnako aj záruku nezávislosti pri vydávaní európskeho zatykača. Uvedené informácie zo spisu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii, pritom neumožňujú zistiť, či rozhodnutia tejto prokuratúry o vydaní európskeho zatykača môžu byť napadnuté opravným prostriedkom, ktorý spĺňa všetky požiadavky účinnej súdnej ochrany, čo je skutočnosť, ktorú musí overiť vnútroštátny súd.
- 57 Vzhľadom na všetky predchádzajúce úvahy je potrebné na položené otázky odpovedať tak, že pojem „súdny orgán vydávajúci zatykač“ uvedený v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia 2002/584 sa má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na generálnu prokuratúru členského štátu, ktorá ako orgán štrukturálne nezávislý od súdnej moci má právomoc viesť trestné stíhania a ktorej postavenie v tomto členskom štáte jej pri vydávaní európskeho zatykača poskytuje záruku nezávislosti vo vzťahu k výkonnej moci.

O trovách

- 58 Vzhľadom na to, že konanie pred Súdnym dvorom má vo vzťahu k účastníkom konania vo veci samej incidenčný charakter a bolo začaté v súvislosti s prekážkou postupu v konaní pred vnútroštátnym súdom, o trovách konania rozhodne tento vnútroštátny súd. Iné trovy konania, ktoré vznikli v súvislosti s predložením pripomienok Súdnemu dvoru a nie sú trovami uvedených účastníkov konania, nemôžu byť nahradené.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (veľká komora) rozhodol takto:

Pojem „súdny orgán vydávajúci zatykač“ uvedený v článku 6 ods. 1 rámcového rozhodnutia Rady 2002/584/SVV z 13. júna 2002 o európskom zatykači a postupoch odovzdávania osôb medzi členskými štátmi, zmeneného rámcovým rozhodnutím Rady 2009/299/SVV z 26. februára 2009, sa má vykladať v tom zmysle, že sa vzťahuje na generálnu prokuratúru členského štátu, ktorá ako orgán štrukturálne nezávislý od súdnej moci má právomoc viesť trestné stíhania a ktorej postavenie v tomto členskom štáte jej pri vydávaní európskeho zatykača poskytuje záruku nezávislosti vo vzťahu k výkonnej moci.

Podpisy